

Casa de Cultura Sant Francesc

Ja falta poc, estem a punt d'arribar a la Casa de Cultura Sant Francesc, aquest espai que fa cantonada amb el carrer de Corró i amb el d'Antoni Espí i Grau.

Des d'aquí, ja podem veure la façana que dóna al carrer de Corró, amb aquesta immensa porta de fusta envoltada per un arc que tants records em porta. Si alcem una mica la vista per la paret de color beix, podrem observar unes finestres antigues, de pedra, petites i altes, que sembla que vulguin fugir de la gent que passa pel carrer i acostar-se una mica més al campanar que corona aquesta construcció.

El segle XVI, aquest edifici havia estat un convent i es deia Sant Francesc, però l'any 1956 el van reformar i, a l'actualitat, és la seu de la fundació Pere Maspons i Camarasa.

Encara me'n recordo, de la primera vegada que vaig visitar la Casa de Cultura Sant Francesc. Recordo la petita porta d'entrada que donava pas al vestíbul i que, des d'aquí, podies passar a la sala principal, rectangular i grandiosa, o bé endinsar-te per un passadís llarg i prim que et portava fins als lavabos. També hi havia unes escales que conduïen al primer pis, on es trobava la seu de la fundació.

Jo era allà per escoltar el meu primer concert d'Amics de la Unió. L'ambient era espectacular: nens i nenes anant d'un lloc cap a un altre; mares i pares començant a asseure's a les cadires preparades enmig de la sala. Em vaig quedar mirant les impressionants arcades que hi havia a banda i banda de la part central, fins que al final els meus pares em van dir que m'assegués a la cadira situada davant de l'imponent escenari que hi havia al fons de tot.

Des del seient veia les cares dels pares preocupats pels seus fills, els professors parlant amb els seus alumnes abans que sortissin a l'escenari i tot l'aldarull que hi havia

en general. Els alumnes sortien a tocar, òbviament, amb cara de vergonya, i, en acabar, tots anaven disparats cap al mestre per preguntar-li si ho havien fet bé. Al final del concert tots van fer una reverència, i el públic es va posar dempeus i va aplaudir i cridar el nom dels seus fills.

Aquesta experiència no l'oblidaré mai, i és per això que aquest edifici és un dels meus preferits de tot Granollers.

Pau Folch Gómez

Fa un parell de dies vaig anar amb la meua àvia a la Casa de Cultura Sant Francesc a veure-hi un espectacle de teatre. Tenia curiositat per aquell lloc. Tot ell era estrany. De camí cap a casa, l'àvia me'n va explicar la història.

Es veu que molt antigament era un convent. L'església era de planta rectangular amb una sola nau sense creuer, absis pla, quatre capelles i una torre campanar de planta quadrada. Les façanes eren de paredat arrebossat. Els portals, un a cada façana i amb columnes estirades amb capitells.

Vaig poder observar que davant de la porta del carrer d'Espí i Grau de la Casa de Cultura Sant Francesc hi ha la Biblioteca de Can Pedrals, i l'escola Pereanton, al costat. Per l'altre cantó, en el carrer de Corró, hi ha el "Jijonero". Són uns carrers pels quals hi ha molt ambient, amb moltes persones que hi passegen.

La Casa de Cultura Sant Francesc és un lloc molt bonic i encisador per anar-hi a veure un espectacle.

Maria del Pla Viure

Paraules per a vuit espais

Sempre havia tingut ganes d'entrar en aquella sala. Quan sortia de la biblioteca, passava pel davant d'aquell espai i cada vegada em feia la mateixa pregunta: "Què era allò?" Un dia la porta estava oberta i, era tan gran la curiositat que tenia, que hi vaig treure el cap i vaig veure que hi havia un grup de més o menys quaranta persones que cantaven mentre un director dirigia. Em vaig ficar a dintre sense fer soroll i vaig restar quieta al fons de la sala. Una sensació estranya i agradable em va envair.

Vaig quedar parada sense saber com reaccionar; pel que semblava, aquell lloc m'era familiar, com si alguna vegada hi hagués estat. Després d'una estona, em vaig adonar que s'havia fet tard i que havia de tornar a casa perquè, si no, la mare es preocuparia. Quan vaig arribar-hi, vaig comentar el dia amb la mare i li vaig explicar l'aventura que havia viscut. Ella em va dir que no hi tornés perquè allò no era correcte i em podrien renyar per entrar-hi sense permís. Però si us haig de ser sincers no li vaig fer cas, ja que a mi el que m'interessava era satisfer aquella curiositat i saber per què em resultava tan familiar aquell lloc. Així que a l'endemà hi vaig tornar.

Aquella vegada tampoc ho vaig descobrir i, quan sortia, vaig sentir un nen que li deia a la seva mare: "Diumenge anirem al teatre?" Llavors vaig reaccionar: l'àvia m'hi portava cada diumenge, la veritat és que quasi no me'n recordava, devia tenir uns dos anys. Un munt d'imatges i records van desfilars pel meu cap en un moment. No sé quanta estona vaig estar aturada, recordant altres temps, però no em vaig moure fins que un amic em va tocar l'espatlla i va dir: "Què fas aquí?"

Maria Estirado Reyes

Estava caminant tranquil·lament per la ciutat de Granollers. Em trobava en un carrer molt ample, amb botigues a banda i banda, però no hi havia gaires persones, ja que era hora de treballar. Vaig tombar a l'esquerra i em vaig trobar en una placeta. Hi havia una biblioteca i un petit carrer que hi donava amb una escola i la porta del darrere del que semblava una mena d'auditori. Vaig entrar-hi i em vaig quedar bocabadat del que hi vaig veure.

Em trobava en un espai confortable i amb poca il·luminació. Hi havia columnes fetes de roques que semblaven velles a banda i banda i un escenari no gaire gran. Després em vaig dirigir cap a l'escenari i vaig pujar-hi. La tarima estava feta de fusta, i grinyolava a cada passa que feia. El trepig ressonava i feia molt d'eco, ja que no hi havia res ni ningú a la sala. De sobte, una veu em va parlar. Vaig mirar a totes bandes i vaig veure un home gran. Em va dir:

-Hola, busques alguna cosa?

-No, però he entrat aquí per casualitat i m'he quedat fascinat amb aquest lloc. En voldria saber alguna cosa. Tu em podries informar?

Sí. Aquest espai es diu sala Sant Francesc. Es fa servir normalment com a teatre i hi vénen nois i noies de totes les escoles de Granollers. En aquest escenari s'han representat peces com la Caputxeta Vermella, el Gat amb Botes i moltes més representacions per a nenes i nenes. Aquí també vénen joves de l'ESO per veure representacions més apropiades per a la seva edat i s'hi fan xerrades. També activitats per a adults i concerts. Ara me n'he d'anar perquè en pocs minuts arribaran uns alumnes de primària per veure una obra de teatre, però tu, si vols, et pots quedar.

Al cap d'uns minuts, vaig sentir com la porta s'obria i entrava molta gent. Uns vint-i-cinc o trenta nens i nenes

que devien tenir sis o set anys van aparèixer i seguiren al terra. Tots estaven contents perquè volien veure la representació. Tothom estava molt il·lusionat.

Sense que ningú se n'adonés, vaig sortir per la porta principal. Aquí hi havia una petita escala i a l'esquerra una font per beure aigua. Després vaig continuar caminant pensant que mai m'oblidaria d'aquell lloc tan meravellós.

Maria Martín Gallego

La sala Sant Francesc és un dels llocs on passo més hores al llarg de la setmana, a part de l'escola i casa meua, ja que hi faig música. Per aquest motiu, és un dels indrets de Granollers que em porta més records.

Recordo que hi anava a tocar el violí i que tota la família em venia a escoltar, me'n recordo de quan anava amb les amigues a escoltar com cantaven els petits, quan vaig anar a fer les proves per entrar al Cor Infantil Amics de la Unió, recordo totes les amistats que hi he fet... Però avui és divendres 31 de desembre de 2010 i ja fa molts dies que no hi vaig, ja que està en obres.

Espero que, quan tornem a assajar-hi, les obres no l'hagin canviat gaire, perquè la sala Sant Francesc, sense l'escenari que grinyola, sense les seves parets amb la pintura que cau, sense els llums dels camerinos, sense les escales per on quèiem i rèiem tots, sense l'entrada, en què tots teníem por quan no hi havia llum, sense les portes que hi havia amagades, sense els passadissos secrets que teníem per anar al lavabo... ja no serà la mateixa.

Laura López Guardado

Paraules per a vuit espais

Tinc fred. Estic sola. Aïllada al mig d'una sala fosca a causa de la poca claror que arriba de l'exterior. Sóc actriu. Em dedico a representar obres de teatre per a nens d'aquesta ciutat, Granollers. Em considero molt afortunada per dos motius. El primer: puc fer teatre, un somni que m'havia perseguit des de la infantesa. El segon: treballo en un dels llocs que més sentiments em desperta: la sala Sant Francesc.

Antigament, els cants de glòria a Déu hi eren sempre presents. Era una església coneguda amb el nom de Sant Francesc de Paula. I quina sort que va tenir! Va estar a punt de desaparèixer, de fondre's. Una plaça estava impacient per substituir-la. Ho hauria aconseguit si un grup de persones no hi haguessin lluitat fins a arribar a la victòria.

I que maca va quedar! Li van posar una bona disfressa. Amb un centenar de butaques, la platea, un petit cor i, sens dubte, l'escenari, ja estava a punt per estrenar-se. *El Canto del Cisne* va ser la primera obra que s'hi va representar. Al cap d'un temps, es va voler arribar més lluny. Podria convertir-se en un teatre. La disfressa, és clar, havia de ser diferent. Hauria pogut tenir un escenari més gran i majestuós; hauria pogut incloure-hi unes còmodes grades al darrere. El terra hauria pogut estar folrat d'una moqueta elegant i immenses cortines vermelles de lona haurien pogut penjar del sostre. Tot això hauria pogut ser així, però no ho va ser. Foren diversos els motius que ho van impedir.

Ara mateix està fosca, silenciosa, apagada. Està descansant, recuperant forces per tal que demà tingui energia. Força com la que ha tingut sempre des que existeix. Actualment, la sala no és tan sols un conjunt de parets altes, sostre amb llums penjants i un escenari elevat. Encara hi ha molt més, elements molt més importants. No estan enganxats a les parets, o darrere

la porta principal, ni sobre la tarima, ni a les altes columnes...

Veus juganeres i enjogassades, notes musicals; el ressò de la música que sonava en les lliçons de l'escola; els moviments i els arguments de totes les obres de teatre infantil; la imatge de l'enxaneta dels castellers aixecant el braç ben amunt; molta gent ballant danses de tots els estils; les ganes de trobar-se, de compartir alguna cosa amb els altres; la il·lusió d'aconseguir un objectiu, tots junts; l'esforç per millorar cada dia més i més. Tots aquests, i molts més, són els ingredients que han estat necessaris per a la construcció de la història de la sala. Per bastir un somni en què la cultura popular catalana sempre és present. Un somni de país que, sense ni adonar-nos-en, es fa realitat dia rere dia.

Mariona Camats Torrents